

Jak jsem se stala 3D ĀlovĀkem

VĀjechno to zaĀlo docela nenĀipadnĀ, plĀ-ĀivĀ. Jako vĀtĀjinĀ malĀch dĀtĀ-, se mi zdĀjvalo o lĀtĀinĀ- bez kĀ™Ā-del. Byla jsem naĀitvanĀj kdykoliv jsem se ze snu probudila, Āe uĀ je konec a jĀi musĀ-m do Ājkolky. O vĀ-kendech na chalupĀ, kterou mĀjme u Roudnice nad Labem, jsem s hlasitĀmi vĀkĀ™iky mĀjvala na kaĀdĀ letadĀlko, kterĀ nad nĀimi prolĀtlo. A o nejvĀtĀ- rozruch v mĀ dĀtskĀ duĀjĀce se postarali vĀsadbkĀ™i. Mami, mami, koukej, padaĀutisti! KĀ™iĀela jsem aĀ mi hlĀsek pĀ™eskakoval a prstĀ-kem mĀ-Ā™ila nad horizont.

Kdyby mi tehdy nĀkdo Ā™ekl, Āe jednou takhle budu skĀjkat i jĀi, nevĀ™ila bych tomu ani nĀjhodou.

VlastnĀ to nenĀ- tak dĀjvno, co jsem Āila v domnĀnce, Āe paraĀutismus je vĀsadou vojĀkĀ. A v mĀdiĀ-ch se tĀ™ moc neobjeoval. Ā do doby, kdy se objevil u nĀis v prĀici novĀ zamĀstnanec. KolegovĀ mĀ pĀ™edem informovali, Āe je to paraĀutista. Po tĀto zprĀivĀ jsem ĀplnĀ oĀila, oĀi se mi rozsvĀtily a honem jsem se hrnula seznĀmit s tĀ-m akĀnĀ-m ĀlovĀkem. Ani jsem se nepĀ™edstavila, a mĀsto svĀho jmĀna vyhrkla: ty jsi paragĀin, jo?

A od tĀto chvĀ-le jsem v hlavĀ nemĀla nic jinĀho neĀ to, Āe si chci skoĀit. Kolega Ruda byl velice ochotnĀ a vstĀ™-cnĀ ĀlovĀk a mluvil o skydivingu s takovĀm zĀpalem a nadĀjenĀ-m, Āe jsem se tetelila blahem a nepĀ™Āila si nic jinĀho, neĀ to prostĀ vyzkouĀjet. A tak jsem se poprvĀ dozvĀdĀla o tandemu. NevĀjhalo jsem naĀetĀ™it potĀ™ebnĀ penĀ-z. Byla to tĀkĀ pĀ-semka. MĀj jĀ-delnĀ-Āek tvoĀ™ily pĀ™evĀĀnĀ suchĀ rohlĀ-ky a polĀvkvy Made in China. Dokonce jsem pĀ™estala chodit do hospody a s vĀmluvou na migrĀnu odmĀtala obvyklĀ povyraĀenĀ-Āka s kamarĀdkou.

VĀsledek vĀjak stĀjil za to! Byla jsem v ĀplnĀ extĀjzi. TandemovĀ seskok mi doslova pĀ™evrĀjtil Āivot vzhĀru.

Po delĀjĀ-pauze jsem se rozhodla pokračovat tĀ-m, Āe udĀlĀjm zĀkladnĀ- vĀcvik. VolnĀ pĀid mi prostĀ uĀaroval, nebylo vyhnutĀ-. Co na tom, Āe jsem proĀĀ-vaĀ chvĀ-le strachu. OdmĀnou mi byl slastnĀ nĀival, jehoĀ nĀsledkem byl typickĀ pĀ™iblbĀ™ ĀsmĀv, kterĀ na mĀm obliĀeji zĀstal jeĀitĀ nĀkolik hodin. ZĀkladnĀ- vĀcvik dopadl dobĀ™e, jen jsem od nĀj Āekala trochu vĀ-c. PostrĀj dala jsem i pĀ™ĀitelĀjĀjĀ- pĀ™Ā-stup a vĀtĀjĀ- pĀ™Āi o vyklepanĀ™ novĀjĀky.

Báhem zimního období, jsem díky mejdání po internetu poznala partu skvělých lidí, zkušených skokanů, se kterými mi bylo moc fajn. A díky jim se vlastně začala dělat odvětví naší skydiverské budoucnosti. Navíc tvořila jsem společně s sedmičky v hospodkách. Ze všech stran se tam na mě valily informace, zkušenosti a zkušenosti tohoto ochvatného sportu. Byla to docela dobrá masáž psychiky. Hlavně když jsem se dozvěděla, co všechno se má dělat v několika vteřinách stáje. A je stačí jedině, jedině zaváhání, mnohdy několik vteřin k tomu, aby se člověk ocitl na hraně života a smrti.

Byla jsem jako rozhodnutí. Nikdy bych se nesměla s tím, že už nikdy nevidím nad hlavou padák. Je už nikdy nevykroím svou nohou do toho nádherného 3D prostoru... že už nikdy nebudu mít ten přímělný úsměv na tváři. Musela jsem do toho prostě jít. I když jsem měla velkou strach. Bylo to silnější než já. Skočila jsem si pak jezdě, jedno lano a přemělnělela, co dělat. Volně příd mi setsakramentsky chyběl a tak mi bylo láto, že je je, nemohu skákat společně se svými kamarády.

Rozhodla jsem se absolvovat kurz AFF. Po přemětení skript a vyslechnutí názorů zkušených skydiverů, jsem došla k tomu, že tato metoda tzv. zrychleného cviku seskoků paraútlisty volněm přídem, za pomocí dvou instruktorů, bude pro mě ideální - přemělně.

Uklidiv se ovšem nejen přemělně, že jsem v rukou dvou zkušených instruktorů, ale i to, že si zbytečně nevypástuji nějaké úpatné návyky a když budu nahoře, co dělat úpatně, instruktor má na to ihned upozornit. Neně to sice nejlevnější - zležitost, ale většinou přemělně absolventů nedějí na kurz AFF dopustit a v údělně přemělně padě by neměnil. Dokonce jsou mnohem dle, než klasickou cestou a mají - solidně - věsledky. Mimochodem, taková věskok na automatické otevíření - tzv. lano (někdo přemělně trháka), udělně přemělně do kapsy... pak následuje hromada stabilizací. Takže v zvěru to vlastně nakonec vyjde na stejno, pokud se momentálně nezrodě - nějak mimo údělně paratalent.

Prostě začátky jsou vědy náročné, zato nejkrásnější - jak přemělně - k vělně má kamarád Ruda, který mě do tohoto nádherného světa namoíl po kotně - a já nakonec zabělně celě. A věbec, ale věbec mi to nevadě!

Nejdě - ve mě - ekala teoretické přemělně - prava. Byli jsme celkem čtyři studenti. Já, Lucka, Standa a Viktor. Znali jsme se už z hospody U Havrana, kde se každou stědu sláž - paragáni, což odbourávalo jistě psychické zábrany. Zájem - nám poskytl Viktor, přemělně - mo v mě - stě - věho zamětně.

A

jelikož nejsme žádná suchá tmi, byla docela sranda a vůbec nám nevadilo, že jsme se ušli jednou v zasedáče, další hodina se odehrávala v mástně-jádelně a nakonec v hale páté jádelnou. Tam se dobře trávnovalo na pojízdných prknech, což se pro zmenu nelíbilo panu vrátnému. Vtrhl do haly s hlasitými výkřiky, označil nás za bandu opilců a chtěl, abychom okamžitě opustili budovu. Naštěstí jsme stejní končili a byla to naše poslední návštěva. Zbytek měl probáhat u nás na letišti. V jejichni jsme se na den D, respektive 3D, nesměrně těžili.

Domě jsem se vracela s pátě-jemně pocitem a v duchu si pátěhrávala je, co nás Lojzek ušil. Výskok z letadla, smluveně signály za volného pádu... výdy je to docela brnkačka! Dny uběhaly a pocit těžen se zaal nepátě-jemně štědat s obavami. Radost se pomalu, ale jistě vytrácela a másto ná se dostavila starost. Zvíjdnou věchno? Co když zazmatkují? Ne, to bude v pohodě, výdy od toho tam budou instruktoři. Pátěpadala jsem si jak rozhodě v boxerském ringu. Žijpasněky byli Strach a Vzruch, mistři v těkání věze. Pak nás sledovalo Nadějen a Skepse. Do poslední chvíle byl větěz nejistě...

Veer pátě odjezdem do Kolěna, jsem byla podezřele klidně a usnula jak mimino... Ráno, pátě pátě-pravě svaěiny, jsem se pátěistihla, že si nahlas zpěvám. Moje drahá polovička a pes již byli na cestě, zatím co já s dcerkou jsme čekaly na druhě odvoz. Každou chvíli měl dorazit. Poasě vypadalo celkem blbě. Hurě. Cože? Jak, hurě? Co to plácám za nesmysly?

Cesta uběhala rychle a nepátě-jemně pocit v aludku se štějle nedostavoval. O to větě hrězu jsem měla z toho, co stane až dorazěme. Blikajěcě- vysělaě mě upozornil, že se blě-ě-ěme k letišti. Na obzoru se náhle vylouply paděky. Otevěraly se nezěvisle na sobě, po celěm nebi a pátěipomě-naly pestrě Iě-stky exotickě květiny. Opět se dostavil pocit vzruženě a radosti. Jsme na městě.

Popadla jsem dvě sportovně- taěky a potěcela se směrem k náě- skupince, která se usělila u manifestu. Skoro nikdo si nevějmi máěho pátě-chodu, vějchni rozruženě gestikulovali. Proti mě Ājel Ruda, kterě těě jeětě nezaznamenal mou pátě-tomnost a jen tak pro sebe si Ā- kal: No to je hustě, to je o hubu, já se na to nemě-ěu děvat. Fakt děsně. Děvodem rozruchu byl Viktor. Mě uě za sebou prvě- věskok, tzv. level 1. Jeně se nějak zapomenul pátě pátěistě- a poslal paděk pěkně po větru. Vějchni pátě-tomně- s napětěm sledovali, jak pátěistě- dopadne. Dopadlo a to doslova. Naštěstí se Viktorovi nic nestalo, dokonce se usměval. To to pěkně

začala. Navíc jsem už začala cítit to známé svržení - v žaludku, ke kterému se posílá tlak ve střední části. Za chvíli připomněla barva máho obličej, době archivní - úniková 1/2 salám. Přesně taková 1/2, která 1/2 náhodou zapomenete vyndat z batáku po celodenním výletu v tictistupovém pájku.

Odkud se přihnál Lojza a vrazil mi do ruky několik papíráků se slovy, že si např. malá testík. Sotva jsem dosedla na lavici před hospodou, která byla z logických důvodů neodmyslitelnou součástí letiště, povsil se na mě Lojzův synek, společník s mou Maruškou. Vtekl byl malá šertík a tak mě vjel jak po úchoval a "radil", kterou odpověď mám označit jako správnou. Aspoň jsem měla čas na tržbu. Po odevzdání testu mi bylo oznámeno, že budu skákat po Standovi. To znamenalo za chvíli. Pro někoho byla hodina spousta času, ale dnes pro mě hodina znamenala pár minut.

Na Lucce jsem vyndala oranžovou kombinázu, která se mi jevila jako dobře padnoucí. Ukázalo se však, že opak je pravdou. Podle Lojzy na mě přelíplá plandala. Jenže mi v ní bylo dobře a už jsem se nechtěla převlékat. Standa ležel na břiše a zkoušel si nějak vytaženě padáku a mě opřel poloval horko. Zkoušela jsem nahmatat tepovou frekvenci. Vše bylo v normálu. Zatím. Náhle Standa se svými instruktory a Hankou, která na je seskoky zaznamenávala na kameru, zmizel v řadě letounu L-410. Za ním následovali další paraútlisté. Ozval se krátký vysoký svičtivý zvuk. První vrtule se začala roztáčet a chvíli po ní druhá. Učtila jsem známě od kerosinu. Několik paraútlístů vajíčků ve větru od vrtul, dobře halo k letadlu. Roleta dvěma zavěšela, Turbolet zvěšil otáčky a zvolna se kolábal na dráhu. Kolem postávaly hloučky zůtvá mějvajíčků vajíčků, kteří sem přijeli podporovat své buzně a přátele, skákející tandemem. Hlavou se mi rychlost blesku promítla první seskok volněm přijdem v tandemem. To byl tehdy adrenalinová nájem! A teď tu stojím schla-ple a skelněm pohledem sleduji, jak se letadlo odlepilo od země a stoupá k nebesům. Někdo do mě zezadu plácl. Co to máj na sobě, to nemáj normálně-ěrnou kombojku? Otočím se a spatřím vysmáté obličej Lugiho. Jistě jsi mě přijel psychicky podpořit, že? Neodpověď, jen se úkodolibě zachechtal. Těm mi naznačil, že to nejlepší má teprve čeká. Někjak mi přimí tom čekání vyschlo v krku. Prořvala jsem hrdlo vodou, ale začal ne a ne uhasit. Měla jsem pocit, že mám vác piju, těm hám. Bylo mi divně.

Rozplácla jsem se na Rudově baličím stole a zkoušela nacvičovat otevírání. Připadala jsem si jako prkno. Ještě, to bude ostuda. Představovala jsem si, jak vyskakují z letadla a zbývají rukama a kopu nohama, v očích hrůzu útvaně zvěšle.

Ani jsem nevěděla jak, Standa bezpečně přistál a bláží se mě chvíli. Mezitím je startovala Andula se zvěšle, pak Turbolet s osazenstvem vedlejší paraútlíky. Naposled jsem "na sucho" nacvičovala výskok z letadla.

Nevím, jestli někdo zaznamenal můj strach, ale pád padala jsem si, jako kdyby jsem jdu na popravu. V letadle byly usazeny dva tandemy. U ani nevím kdo mi překl, ať natáhnu dlaně. Prsty se mi sice neklepaly, ale jak zvládnout můj to neuklidnilo. Nastoupila jsem do letadla a sedla si na místo, které určil můj instruktor. Sám si sedl vedle mě. Naproti sedl člověk, který se mě snažil zbavit nervozity. Marně. Motory zahřály, roleta se s rachotem uzavřela a letadlo se začalo rozjíždět. Už jsem nemohla couvnout. V obličeji jsem cítila nesnesitelnou horko. Hlavně dýchám, hlavně dýchám. A nezapomenout na odlehnutí - ušití. Váša Podoubský zavelel pádipoutat se. Hypnotizovala jsem svůj vzhled. Znáte mě? Zhoupnutí - mi prozradilo, že jsme ve vzduchu. Rukama jsem každou chvíli pádipoutala po klikách odhozu a zřídila jsem a jsem trála po trubce, která byla pádipoutala k výtahu, který padá. Ručička vzhledu ručičky nemilosrdně připhlala ke dvojce. Jsme v polovině vzhledu skoku. Proč jsem sem vůbec sakra lezla?

Ošima

Jsem pádipoutala usměvavě i soustředěně obličej sportovců. Ložek v pomocník Tomáš mohl zavěšen ošim a evidentně si let užil. Když se ke mně začal naklínat Lugi, v dle jsem, že zase za pohledem mi ošim. Snažil jsem se vaje obrátit v žert. Bylo mi jasné, že z toho máj práou. Otázkou typu zřídila a poslední slova pádipoutala smrtě - se mi nepodařilo ignorovat. Tak jsem se aspoň dle na směřujícího se Rudu. Váša mi mákal ruku a Hanka se spiklenecky usměvala. Nevím po kolikáté jsem napřázdno v výtahu a zřídila, abych se zbavila zalehnutí - ušití. Začalo paraglidingové zdravení. S jistým ostychem jsem se pádipoutala. 4000 metrů.

Roleta se náhle

otevřela a do letadla se okamžitě nahnul ledový vzduch a s ním, k měmu času, i sněhový vločky! Nahlas jsem ale stejně to nikdy neslyšel. Ruda vyskočil z letadla v sedátku. Pak se zvedl Váša a nájakým zřídila zpřímou se mi zmizel z ošim. V rychlosti jsem zahlédla červenobílou nohavice Lugiho, jak se zřídila - v mlze. No tá pic. Kam vřídili zmizeli? A už jsem stála nahnul a pomalu se posunovala blá a blá. Dvě v letadle mi pádipoutaly jako ledový chřtín.

Nenášas na hrdinství. Musím se soustředit. Ložek

můj pádipoutal za pravou nohu. V tom rachotu motorů a větru bylo houby slyšet a tak Ložek nemohl zaslechnout můj zavěšen: Ty jo, já nevím, asi bych se na to mohl vysrat. A dle jsem se pádipoutala blá ke dvěma. Don't worry, be happy! Ještě, že neslyšel. Stála jsem pokrčená v kolenou na hraně dvě - tak, jak jsme se to učili. Pravou rukou se chytla ruku dvě - a levou vystrčila do bláho prostoru. Fakt trapně, proč někde kolem nemohla být aspoň kus modrého? Kdykoliv jsem nahoře, musím být hnusně. Koukla jsem na Tomáše, který odpovídl k výtahu a hned na Ložku. Náhle... a Ready, set, go! zvolala jsem hlasem

nĀ›jakĀho podivĀnskĀho Ā°chyla, kterĀ½ se ukĀjĀ- vĀ½skoky ze 4000 metrĀ.

Byla jsem

venku dĀ™Ā-v, neĀ¼ bych Ā™ekla "borĀvkovĀ½ kolĀĀ". S oĀima zapĀchnutĀ½ma do tĀ bĀ›loby jsem mĀ›la pocit, Ā¼e ji rukama objĀ-mĀim. Honem se prohnout, blesklo mi hlavou. MĀ›la jsem pootevĀ™enou pusu, coĀ¼ zpĀ-sobilo okamĀ¼itou deformaci v podobĀ› bĀ›snĀho Ājklebu. Musel to bĀ½t bĀ›snĀ½ Ājkleb, protoĀ¼e jsem cĀ-tila, jak mi celĀj pusa brutĀjnĀ› vlaje pod nĀjiporem tlaku vzduchu. PĀ™eĀjla jsem hned na dĀ½chĀjnĀ- nosem. Koutkem oka jsem zaznamenala Lojzka a jeho ruku s palcem dolĀ, coĀ¼ znamenalo "prohnout". ProhnutĀ- se opakovalo. Napadlo mĀ›, Ā¼e je mĀ© tĀ›lo asi stĀjle pĀ™Ā-liĀj prknoidnĀ-ho vzhledu.

Natahovala jsem se jak Ā¼Ā-Ā¼ala a sledovala dĀj pokyny svĀho instruktora. NĀjcvik otevĀ-rĀjnĀ- padĀĀku. HrĀjbla jsem pravou rukou dozadu a nahmĀjtila plastovou rourku, kterĀj byla nesmĀrnĀ› dĀleĀ¼itou souĀĀstĀ-padĀjkovĀho kompletu. DobrĀ½, mĀim ji. Kontrola vĀĀky... jeĀtĀ› dobrĀ½. NĀsledoval signĀj "velĀ½ okruh", kterĀ½ znamenal kontrolu obou instruktĀr a vĀĀkomĀru. UĀ¼ mĀim 1800. TakĀ¼e konec spolupřice. NeznatelnĀ› jsem zavrtĀ›la hlavou do stran. Lojzek ukĀjzal vztĀenĀ½ palec. Znamenal otevĀ™enĀ-, ale jĀj udĀ›lala jeĀtĀ› pouze nĀjcvik. Na vĀĀkomĀru bylo 1500m. Sakra musĀ-m hodit padĀĀek. JenĀ¼e Lojza pochopitelnĀ› nechtĀ› Āekat, aĀ¼ se urĀĀ-m uchopit rourku a ve chvĀ-li, kdy jsem se chystala tasit, mĀ› pĀ™edbĀ›hl a otevĀ™el sĀim. PĀ™esnĀ› ve chvĀ-li, kdy si kontejner s vrchlĀ-kemrazil cestu vzhĀru k nebi, jsem marnĀ› zaĀmĀjtrala po padĀĀku.

Lojza mi nĀjhle

zmizel z dohledu a neĀ¼ mi vĀjechno doĀjlo, nĀsledovalo ĀjkubnutĀ- a uĀ¼ jsem visela na otevĀ™enĀm padĀjku. Kolem se rozhostilo pĀ™Ā-jemnĀ© ticho. ChvĀ-li jsem bez hnutĀ- trĀela v postroji. To byl ale seĀup! NĀĀ™ez! Mazec! JĀĀĀĀ! BoĀ¼Ā-Ā-Ā-! U vĀjech plantĀĀnĀ-kĀ, kde je letĀjĀ› a paraĀutisti? OtoĀila jsem hlavu a zjistila, Ā¼e pĀ™Ā-mo za mĀ½mi zĀjdy. Odrz padĀjk a otoĀila ho smĀrem k letĀjti. NeĀjetĀ™mila jsem superlativy. StejnĀ› mĀ› nikdo neslyĀjel, tak jsem si mohla vesele plĀjcat do vĀ›tru co hrdlo rĀĀilo. Tohle je Ā°plnĀ› nejvĀ-c super Ā¼rĀjlo! A vĀjichni v prĀjci mi mĀ-Ā¼ou od teĀka polĀ-bit exkrementovĀ-k. VĀetnĀ› manaĀ¼era zakĀjzky MaĀase, kterĀ½ mĀ› poslednĀ- dobou lezl na nervy. Jo... jo... JĀĀĀĀĀĀĀĀĀĀĀĀĀ!

JenĀ¼e po proĀ¼itĀ- extĀjze, dostavĀ- se nesĀjze - slova mĀho paragĀjnskĀho papĀj. NemĀ›la bych uĀ¼ tak nĀ›jak zatoĀit vlevo? No radĀji jeĀtĀ› ne... to bych byla moc daleko od letĀjĀ›. MĀj padĀjk vĀjak zĀ™ejmĀ› sviĀtĀ›l o nĀ›co rychleji, neĀ¼ pĀ™edeĀjĀ©. A ejhle, Ā¼lu pode mnou. ObĀjvanĀ½ rostlinĀ½ bĀ›houn Ā™epky olejky, metla a ostuda vĀjech paragĀjnĀ. Mno, jak vidno, dle vĀjelijak klikatĀ-cĀ-ch se cestiĀek, koleĀek a rozplizĀ½ch Ā-vancĀ, kterĀ© zdaleka nepĀ™ipomĀ-naly tajuplnĀ© kruhy nachĀjzejĀ-cĀ- se hlavĀ› v obilĀ-, skonĀilo v smrdutĀ© a lepkavĀ© nĀjruĀi Ā™

nákolik zoufalce. Doufám, že
ji přelátnu. Bohužel jsem začala klesat rychleji, než jsem předpokládala. Já jsem
blbec nezatočila dříve. Aspoň jsem na horizont, ať letím rovně. Ještě jsem stihla
zaklít cosi o zpropadeném útlumem přemyslu a ldně vplula do zelené luhové
rostlinstva.

Já, já, stojím na nohách. Bodejže ne, když máš podpřely tlusté
stvolu. Tak a teď co nejrychleji ven. Po levé straně bude manifest. Rovně vylezu
ven na dráhu. Abych zjistila, kudy to bude kratší, musela jsem povyskočit. Takže
rovně. Nejdříve jsem smotala vrchle, která naštála - zůstal rozprostřen na
vráčekch útlumepky. Po několika pokusech jáť v před, jsem lehce
zpanikářila. Vůbec to totiž nešlo! Potébovala bych minimálně mařetu, pomyslela
jsem si a pláje se ohlédla po noháchku v postroji. Budu si muset vystačit
s nohama a rukama. Myslím, že pozorovat máš někdo shora, naskytl by se mu
docela groteskně pohled. Chvělemi jsem si připadala jak Steven Seagal ve filmu
Přepadení v Pacifiku. Myšlenka, že tu zdechnu opuštěně a bez pomoci, mi
dávala sílu bojovat s tou protivnou vegetací. Člověk by neuvěřitelně, jak máže
být situace v útlumepce dramatické. Přitom na kraji letiště je taková útlumědká a
dosahuje většiny sotva půl metru. To je asi následek ustaveného mořeno - mástného mušského osazenstva, které
přijde zbytečně odbít na WC.

Zaslechla jsem volání. Ne... to jsou halucinace. Volání nabívalo
na intenzitu. Poznala jsem Viktora a Gonda, máho miláka. Hurá, jsem
zachráněna! Neumím. Budu šťastná a vesele létat v povětří! Kluk se musel
naskytnout vskutku veselý pohled, protože když jsem v potu tváře rozhrnula
poslední zbytky toho zeleného sviněku, rozesmáli se z plna hrdla. Fakt je, že jsem měla opylené celou obličej a
plivala listy. Dále jak bylo, že
jsem živá a zdravá, bez psychické útlumy. Společně jsme odcházeli směrem
k ostatním a já už měla na obličejí konečně ten ošekávaný, pro začátek - najednou -
paragájný typický, přibližně v 1/2. Jak je na tom světě, krájsně! Sedla jsem si do
hospádky, poručila si malinovku a přitom okraj sklenice sledovala cvrkot venku, nemohouc se jí dovékat dál - ho, doufej
že vydá měněněně - ho seskoku. Vždyť ne
nadarmo se útluměká: Útluměně z nebe nepadl!

ilustrace: Save77